

бѣха работници—крепостници (парици). За да се засели нѣкой нѣкжде, той трѣбвало да се продадѣ на чокоя, който е господарь на мушията.

Когато сливенци стигнали въ Пловещъ, тѣ се загрижили да намѣрятъ праздна мушия, на която да се поселятъ. За целта била избрана една 10 членна комисиия, която да издири свободно мѣсто и да го закупи. Членове на комисиията били: 1) Хаджи Христодушъ Панайотовъ, 2) Тодоръ Кировъ, 3) Хаджи Петъръ Попбожиловъ, 4) Атанасъ х. Димитракевъ, 5) Лазаръ Газибарата, 6) Зафиръ Драгиевъ, 7) х. Нойско х. Божиловъ, 8) х. Атанасъ х. Паскалевъ, 9) Василъ х. Михайловъ и 10) Василъ Антоновъ Ивановъ.

Тази комисиия намѣрила праздна мушия и удобно землище до градъ Пловещъ, подъ име „Беряска“, и решила да го купи. По препорѣката на Ив. Селимински комисиията се обърнала къмъ богатия търговецъ сливенецъ Антонъ Ивановъ Камбуроглу въ Брашовъ съ молба да отпусне една сума отъ 286,000 гроша, потрѣбна споредъ пазарлъка, за купуване на мѣстото. Антонъ Ивановъ билъ съ добро сърдце, родолюбивъ и милостивъ човѣкъ, той отпусналъ взаимнообразно исканата сума. За да се извърши покупката, комисиията чрезъ свои делегати се обърнала къмъ влашката власть. Обаче сливенци поискали да си наредятъ една свободна и самоуправна община, въ която тѣ да се чувствуватъ като свободни стопани и привилегировани граждани. Тѣ знаели, що значи *рая* въ Турция и що значи крепостникъ въ Влашко, та подъ влиянието на Селимински схващали своята нова община нѣщо като република. Тѣзи граждански идеи у нашитѣ бѣжанци презъ 1830 г. ни навеждатъ на мисль, какво още въ ония времена, когато турци и фанариоти въ България били неограничени господари надъ живота, вѣрата, честта и имота на раята, въ нейнитѣ срѣди прехвърчвали нѣкакви неясни идеи за свободна и демократическа уредба върху принципитѣ на революционнитѣ постижения въ Франция, въ Белгия, въ Швейцария и другадѣ.

И наистина, нашитѣ българи сполучили да измъкнатъ отъ Влашкия правителственъ съветъ (диванъ) следното решение: